

Publicerad 2023-08-05 04:42 av Knark

en lila sten

osynlig
under hennes
bön, som berusad av
alkemiskt vin
vandrar min själ
drucken av de första
solstrålarna i
en mörkröd
gryning
som soldater
stupade i krig
injicerar jag dom
som det enda ljuset
i universums
svärta,
de sjuder nu
i de
osynliga
kapillärerna
som grenar ut sig
ur mitt huvud
och vänder
allt ont
om mig
de
andra
någonsin
kan tyckas
önska -
till en pil av poesi
igenom hela
mänsklighetens själ;
de är bara dominobrickor
mellan mig,
och hennes
hjärta,
och
om någon
av oss

kom ur rymden
och föddes
ur ord;
var det hon som
sa det,
skrek det
i ett
knäpptyst
vakuum
i ständig rörelse
eller hon,
mer på flykt -
som en meteor
gungandes i rymden
drömd som en lila sten
i speldosan
ovanför min krubba
innan jag kunde prata

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Knark med Poeter.se id #45878 innehar upphovsrätten